

Mathilde.

Oscar doet het voorraadbeheer, de contacten met de leveranciers en daarom het beheer van de hele flow van wisselstukken. Een magazijn optimaal laten werken brengt veel geld op. Je kan elk onderdeel op voorraad nemen maar dat leg je een kapitaal te slapen dat veel verlies oplevert. Langs de andere kant moet je toch van de meest gangbare onderdelen een minimum voorraad hebben zodat je niet voor elke reparatie afhankelijk bent van de levertermijn van de leveranciers en de klanten onnodig langer moet laten wachten. Filters, dichtingen, remblokjes, lampjes, ruitenwissers en andere sleetse onderdelen zijn geen probleem maar elk merk heeft zo een beetje zijn eigen onderdelen en dan heeft elk type van auto nog eens zijn speciale wisselstukken.

Hoe beter je de minimum voorraad kan beheren hoe meer winst je maakt. Komt daarbij nog dat je voor vele gangbare stukken verschillende leveranciers kan hebben met verschillende prijzen, afhankelijk van de hoeveelheid, kwaliteit soms en hoe groot je omzet is bij

die leverancier. Enkele maanden geleden was een vertegenwoordiger van de Zuid Koreaanse firma Pyongoel komen aandrijven met prijzen die rond de 30% lager lagen dan de Europese leveranciers. Dan maakt een groot verschil op het einde van het jaar. Zeker in vergelijking met de echte originele stukken. Op een auto verdien je als garagehouder echt niet veel maar op de service achteraf moet je het pakken.

Vroeger kon je nog eens een slag slaan met de overname van auto's maar dat werd ook altijd maar moeilijker omdat je wettelijke waarborgtermijnen dient te handhaven en de auto's moeilijker in het zwart te verhandelen worden.

In de middeleeuwen diende je een tiende van je oogst af te staan aan de overheid en dat werd dan opgeslagen in de zogenaamde 'tienden schuren' maar tegenwoordig is een tiende het enige dat je nog overhoudt. Wie niet steelt of erft moet werken tot hij dood gaat. Nee, dat rijmt niet. Tot hij sterft, ja.

Oscar lacht met zijn gedachten en kijkt op naar Dirk die hem ziet lachen bij het doornemen van de

voorraadsadministratie. Wat zou hij aan het doen zijn, die baas? Heeft hij weer zoveel winst gemaakt dat hem dat aan het lachen brengt of heeft hij een leuk mailtje gekregen? Hij zal weer naar kattenfilmpjes aan het kijken zijn op YouTube of Russische crashfilms.

Oscar verdiept zich in de bestellingen die zijn binnen gekomen. Nieuwe onderdelen van Pyongoel. De inkoopprijs lag meer dan dertig procent lager tegenover de originele stukken en garage Champion rekent dan tot vijftien procent korting aan de klant, wat nog altijd een extra winst van vijftien tot dertig procent oplevert.

Ook de stukken die op de werkbons staan moeten opnieuw worden verrekend en besteld. Als een stuk niet voorradig is dan kan hij het gezaag en het geklaag van vooral Dirk en Bert over zich heen krijgen. Als het dan nog eens aan Annies oren komt dan wordt het extra versterkt en dan komt de vraag ‘ waarom is dat niet op voorraad? De klanten kunnen hun auto’s geen dagen missen, dat weet je toch?’

Zouden de boeren in de middeleeuwen ook die dagelijkse stress gehad hebben? Nee, zeker niet. Toen bestond dat

woord nog niet. Als ze op de akkers aan het werk waren dan werden ze niet gestoord, moesten ze geen tekstbericht sturen dat ze een half uur later kwamen eten omdat hun ploeg in de file stond of omdat hun paard niet wilde starten. Toen waren ze toch geruster maar toch gingen ze vlugger dood. Waarschijnlijk omdat er geen goede medische zorgen waren, geen dokters, geen ziekenhuizen, geen tandartsen.

Oscar denkt er aan dat hij op controle zal moeten gaan bij de tandarts. Hij is geen fan van medische mensen.

Dokters, tandartsen, psychiaters, chirurgen en ziekenhuizen. Het zijn ook maar mensen al denken zijzelf van niet. Het verschil tussen een dokter, of een chirurg of zo iemand die in dezelfde fakbar zijn dorst komt laven, en God is: dat God nooit zou denken dat hij een dokter, of een chirurg of zo iemand die in dezelfde fakbar zijn dorst komt laven, is.

Hetzelfde met psychiaters. Zet een psychiater in een Afrikaans dorp en iedere man gelooft dat hij stamhoofd kan worden en alle vrouwen dat ze die man moeten buiten gooien.

Sven is al aardig opgeschoten met zijn administratie van de verkochte wagens wanneer hij Mathilde ziet binnenkomen met haar kleindochter, Sandra. Ah ja, die komt haar nieuw autootje halen. Hij had daar een telefoontje voor gedaan en kijk, daar is ze al. Met de bevallige kleindochter.

‘Dag dames. Jullie komen de nieuwe auto halen waarvoor ik gisteren heb gebeld?’

‘Ja, zeker. Is hij klaar? Hangt de nummerplaat erop? Waar staat hij? Is het een witte?’

‘Hier staat hij mevrouw Mertens. Helemaal opgepoetst en klaar om te vertrekken.’

‘Zeg maar Matilleke. Mevrouw is er niet bij, die zit thuis’, zegt ze ietwat zenuwachtig lachend.

‘Hier zijn de sleutels. Ik zal je nog even alles uitleggen misschien.’

‘Toch niet te moeilijk hoop ik. Sandra, kom eens mee luisteren.’

‘Ok. Dat is de sleutel met afstandsbediening. Zo gaan de deuren open en zo gaan ze op slot, ook de koffer.’

‘Oei, en als de pillen plat zijn dan kan ik er niet meer in of niet meer uit?’

‘Toch wel. Je kan er altijd uit en je kan ook de sleutel gewoon gebruiken, maar de batterijen gaan jaren mee.’

‘Jaja, we zullen zien.’

‘Hier staan de lichten, de ruitenwissers, de richtingsaanwijzers’, Sven legt alles wat kon aan Mathilde en haar kleindochter uit.

‘Sandrake, gij hebt goed mee gevolgd, toch , nietwaar?’

‘Jaja, oma. We kunnen vertrekken.’

‘Is alles in orde zo?’

‘Ja zeker, mevrouw Matilleke. Alles is getekend, de papieren zitten in dit mapje. Jullie kunnen vertrekken, ik wens jullie goede reis.’

‘Rij jij maar oma, het is jouw auto. Ik zal dat mapje in het handschoenkastje steken, dan heb je ze altijd bij.’

‘Ja, goed kinneke. Nu ben ik toch wel wat zenuwachtig.’

‘Dat zal rap voorbij zijn, mevrouw. Vergeet niet te gaan tanken eerst want er zit heel weinig brandstof in.’

‘Hoe zo? Is hij al leeg?’

‘Ja, dat is altijd zo bij nieuwe wagens. Er zit maar genoeg in om uit de fabriek te rijden en van de trein of

vrachtwagen tot in de garage te rijden.’

‘Dat is voor de veiligheid, zeker? Anders ontploffen ze te rap als er iets mee gebeurt’, oppert Sandra.

‘Nee, toch niet. Auto’s ontploffen niet, dat is alleen in films. Het is gewoon besparing van de firma. Vijf liter op duizend auto’s is meer dan vijfduizend euro.’

‘Ah nee? Kunnen die niet ontploffen? Op de televisie ontploffen die toch allemaal?’

‘Op tv gebeuren veel zaken die niet kunnen, nietwaar? Ze rijden met de auto’s van trappen en gaan over de kop en rijden dan nog voort met enkel een kapot voorlicht.

Alleen als ze dringend moeten vertrekken dan start de motor nooit.’

‘Ja, dat is waar. Vooral in horrorfilms als er een zombie of moordenaar achter ze aan zitten. Die auto start nooit. Alleen als het moet. Dan trekken ze enkele draden los die ze tegen elkaar houden en ze rijden zelfs weg zonder sleutels’, lacht Sandra.

‘Kom, Sandrake, we gaan tanken en dan rijden we onmiddellijk naar de basiliek van Scherpenheuvel om hem te laten zegenen. Ik ga ook een grote kaars branden.

Jullie met jullie gezever over die auto's die kapot gereden worden. Ik krijg er kippenvel van.'

Sandra kijkt naar Sven en trekt haar ogen en wenkbrauwen omhoog. Die oma toch.

Sven kijkt hen na als ze naar de auto stappen en lacht naar Sandra die lachend haar ogen draait om het gedoe van haar opgewonden oma.

Oscar loopt door de showroom en ziet Sven het tweetal nakijken.

'Alles OK?'

'Euh, jaja. Ze rijden naar Scherpenheuvel.'

'Op bedevaart?'

'Nee, gewoon om de auto te laten wijden.'

'Te laten wijden?'

'Ja, Mathilde is zeer gelovig en ik vind dat wel charmant.'

'Haar kleindochter ook zeker?'

'Ook ja.'

'Die vond je ook charmant?'

'Ja, inderdaad. Mooi meisje.'

‘Dat was dat super eenvoudig model waar alles af moest, niet?’

‘Die auto? Ja’ lacht Sven, ’ zelfs de kleur moest standaard zijn. Er moest geen ABS of ESP op want ze rijdt niet als het slecht weer is of bij winterweer.’

‘Heb je er dan de ruitenwissers niet moeten afhalen?’

‘Nee, toch niet. Dat is zo met rijke mensen, die bijten een euro in twee als het moet.’

‘Ach ja, dat is die weduwe die al die appartementsblokken heeft.’

‘Inderdaad. Eén aan het station en één in de Leuvensestraat en dan nog vier huizen in de buurt. Zijzelf woont in een klein huisje.’

‘Ah ja?’

‘Ja, in Ramsel. Een beetje afgelegen en omdat de bushalte daar is afgeschaft heeft ze nu een auto gekocht om haar te brengen waar ze moet zijn.’

‘Hoeveel kost die nu?’

‘Net geen negenduizend euro. Achtduizend negenhonderd tachtig euro.’

‘Sven, daarmee kan ik je dag niet betalen’, lacht Oscar.

‘Zoveel verdien ik nu ook weer niet, hoor baas.’

‘Dan moet je duurder wagens verkopen, Sven, dan krijg je meer bonus.’

‘Inderdaad. Ja, maar het is niet altijd gemakkelijk’, zucht Sven en kijkt toch glimlachend naar zijn baas, de uitgekookte, gierige, geniepige, hebzuchtige, schriële, hebberige, inhalige, geldzuchtige, begerige vrek.

Oscar loopt terug naar de werkplaats want hij was vergeten waarvoor hij naar de showroom was gekomen. Misschien om te horen dat alles in orde is met de autoverkoop. Nee, er is iets anders. Ok. Wat je niet in je kop hebt moet je dan maar in je benen hebben en hij loopt terug naar zijn bezigheid in het magazijn.

Ach ja, hij was gaan kijken dat er geen extra opslagruimte te maken is aan de eetruimte om olievaten op te slagen.

Wonoil, de Aziatische olieleverancier geeft extra korting bij een afname van het dubbele wat Oscar anders bestelt. Het is niet de beste olie maar ze is ook weer meer dan dertig procent goedkoper dan andere olie en deze maand geeft een extra bestelling nog eens twaalf procent

korting. Dan bestel je enkele vaten extra maar je moet ze ook weten op slaan. Je koopt als het ware drie vaten en je krijgt er twee gratis en je maakt dan nog eens meer dan veertig procent winst. Kassa, kassa. De zaken lopen gesmeerd, lacht hij in zichzelf.

Hij keert weer naar de eetruimte die achter de showroom ligt en ziet dat Sven hem nakijkt. Hij gaat de eetruimte binnen en kijkt goed rond. Sven was hem nagekomen om een fles water te halen, al was het toeval wel groot. Wat voert Oscar in het schild? Hij had van Mireille gehoord dat er een sauna zou komen met doucheruimte maar hij zei dat ze gek was. Zou het dan toch waar zijn?

‘Problemen, Oscar?’

‘Nee, nee, ik ben gewoon aan het kijken of hier nog wat ruimte kan vrijgemaakt worden om iets te stockeren.’

‘Ja, ja. Stockeerruimte. Mijn voeten, ja. Mireille had toch goed gehoord’ denkt Sven.

‘Moet dat groot zijn, die “stockeerruimte”?’ vraagt Sven met een paar muzieknoden in zijn tekst.